

Publicerad 2005-10-27 22:31 av Samsana

England i början av 60-talet

Den våren/Den våren

/ Nära

Fånga in mig innan vinden vänder
Och frånlandsvinden för mig ut till havs.
Jag vill simma lugnt längs dina stränder
Där vågorna kluckar lugnt och jag kan slappna
Och utforska i min egen takt.

Varje kväll när solen sig sänker
Och inget lockar mig bort som förut
Får jag vila mellan dina länder
Och känna lycka nästan varje minut

Jag vill se hur du ser på mig
Och se på dig tillbaks
Och landa långt därinne i din själ
Jag hoppar utan fallskärm för jag vet ju
Att du finns där och du vill mig så väl

Men var försiktig när vinden vänder
Jag flyter så ofta bort
Låt mig stanna här i dina händer
Och inte bara vara här så kort

Det fanns en tid då jag helt ville vara
Som ett segel på vågens högsta topp
Men när vågen bröts mot dina stränder
Slogs allting annat bort

Så snälla vaka nu när vinden vänder
Och oron börjar vakna inom mig.
Jag kanske lockas bort till nya stränder
Och du ser mig för evigt flyta bort

Den våren

Den våren kom påskliljorna tidigt i England. Den våren fyllde jag 18 år och på ett av mina födelsedagskort kunde jag läsa: "Go girl, go! You`ll never be this young again!" Jag hade smålett lite overseende eftersom jag visste att jag aldrig skulle bli gammal, ful och trött. Livet hade precis börjat och jag var ung, stark, glad, ja, t om vacker. Så här skulle livet vara. Oföränderligt.

Efter många års ställningskrig därhemma rev jag ner den ena barrikaden efter den andra och nu tycktes mamma äntligen ha givit upp. Vid mina sjutton år närmade sig den sista bataljen då jag förkunnade att jag tänkte lämna gymnasiet och ta jobb i England vardagsrummet hade vi stått mitt emot varandra som två tuppar på en arena: min vackra mamma med det korpsvarta håret och olivfärgade hy och en mun där skrattet aldrig var långt borta.

Nu stod vi där och stirrade stint på varandra. Hennes ögon hårda med stänk av bitterhet och mina lika hårda men flammande av trots. Hon motsatte sig inte min resa. De många åren som förebådade uppbrottet hade gjort att något brustit mellan oss.

Nu var jag fri. Lycklig, fri och berusad av mitt nya liv. Som "au pair" skötte jag hem och tre barn och jag gjorde det mestadels med sång. Jag sjunger förresten fortfarande rätt ofta men aldrig med samma glädje. Jag dansar också men aldrig med samma frenesi som den våren. På fredagarna samlades alla i tehuset vid piren där mina bästa vänner, Roy och Charlie skötte ruljansen. Ostmackor med rykande varm choklad var den stående menyn. Sen några små hjärtformade piller, Purple Hearts, innan bilkaravanen begav sig mot Soho. Roy och Charlie fick stanna hemma. De hade ju jobbet att tänka på. Klubbarna ståtade med namn som Georgie Fame, the Animals och många andra som just börjat sin karriär. Som vi dansade. Vi dansade natten igenom utan uppehåll och mina ben tycktes sväva en decimeter ovanför dansgolvet i extatisk lycka. Så blåögd var jag att jag inte ens satte extasen i samband med de små pillren, som jag långt senare fick veta hade det medicinska namnet Preludin och bestod till 90% av amfetamin.

Och kappan. Minnet av den är så starkt att jag än idag kan känna den noppriga strukturen på denna ljuvliga skapelse av Mary Quant. Att den måste bli min visste jag. Jag visste också hur. Mamma skulle snart komma

på besök. Hon skulle aldrig kunna motstå. Kanske skulle hon t o m köpa de vita lackstövletterna som var öppna framtill vid tårna.

Den våren var jag också riktigt kär för första gången men min lekamliga oskuld lyckades jag aldrig bli av med. Inte då, fast jag nog tyckte det var hög tid. Kandidater saknades visserligen inte men jag hade bara ögon för Ted. Vi vandrade hand i hand längs pirerna, kysstes och pratade till långt in på nätterna. Han var skotte och dessutom romersk katolik så min mödom tänkte han inte röra förrän vi var ett officiellt par. De nätter jag sov över hos honom bäddades det i gästrummet och hans mamma stoppade om mig med sin personliga elektriska filt, pussade mig på pannan och kallade mig "lassie" . Min lycka var stor nog att även innefatta henne och Teds stora brokiga syskonskare som stojade vid frukostbordet.

Sen ändrades allting trots att livet gick sin gilla gång och dagarna såg precis likadana ut. Efter en fredag i Soho var jag som vanligt med familjen på kvarterspuben. Gamla och unga samlades runt pianisten, krokade arm och sjöng de gamla traditionella sångerna. Som de kunde sjunga dessa engelsmän.... Och vilken glädje. Jag var en av dem gladdes med dem och sången var också en lyckobefrielse. Nu var det dags att gå hem till söndagens grytstek med sönderkokta grönsaker och härligt potatismos. Uffe, ja husets Mrs hade gift sig med en svensk flygmekaniker, ville ha en tidning och medan vi väntade vid kiosken kastade jag en förströdd blick över löpsedlarna. Då.... Där stirrade två par ögon på mig. Uppstora­de fotografier av Roy och Charlie. Jag gick närmare och läste: två ungdomar döda efter fest med hembrygd alkohol. Förstenad var jag. Förstum­mad var jag. Fanns inte mer, finns inte mer var ord som inte rymdes i mitt vokabulär. Det var då som min perfekta lyckliga låtsasvärld började rämna i fogarna.

De närmaste veckorna drog jag mig in i mig själv. Sången tystnade och lyckoruset drog iväg med samma vind som förde morgondimman ut över Themsen. En endaste händelse ruskade liv i mig och fick mig att förstå att jag skulle fortsätta att finnas utan Roy och Charlie: Mrs Bland skulle snart föda sitt fjärde barn - i hemmet som seden var. Varken barnmorskan eller Uffe han fram i tid och skakande och förundrad drog jag ut något blått och mycket halt. Försiktigt höll jag den lille i fötterna, upp och ner som jag blivit lärd, och daskade honom nästan andäktigt i stjärten. Ljuset i Marinas ögon när hennes Carl gav upp sitt första skrik gav mig ännu en påminnelse om livets rundgång och krumsprång.

Så kom mamma och den blå kappan blev äntligen min. Stövlarna också för den delen men det betydde inte längre så mycket för mig. Det stora lyckoruset uteblev. Jag såg också att mamma hade vita silverstänk i håret och trötta linjer runt munnen. Min barnsliga omnipotens var försvunnen. Det gjorde ont att förstå alltings förgänglighet och att livet inte handlade om en dans på rosor.

1. När jag följde mamma till båten och det var dags att säga adjö gjorde jag det som jag velat göra hela veckan. Velat min inte vågat. Jag klamrade mig fast vid henne och viskade: jag tycker så mycket om dig. Lova att du aldrig dör ifrån mig. Först stod hon förvånad med armarna hängande men när hon äntligen drog mig intill sig höll hon mig både hårt och varsamt och jag var ett litet barn igen. Som en fura i storm stod vi sammanklamrade och svajade hit och dit. Det våta på hennes kinder blandades med min svarta sälla. När vi äntligen släppte varandra såg jag att hon hade min mascara som runnit ända ner på halsen. Jag gick några

steg ner för relingen innan jag stannade, vände mig om och tog sats. "Jag älskar dig Mamma" skrek jag och började sen springa. Jag sprang fort och länge och när jag äntligen saktade in pep det i bröstet och det kändes som mina inälvor ville komma upp. Snubblande fortsatte jag min halvblinda färd där sörjan från ögonen blandades med sotflagorna från Tilburys otaliga skorstenar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Samsana med Poeter.se id #4516 innehar upphovsrätten